

Arrest

nr. 66 725 van 16 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VODDERIE, die loco advocaat J. BELDÉ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Khasavyurt, Dagestan. Uw echtgenoot I.I. (...) (OV 6.660.252) werd op 25 februari 2006 door de FSB opgepakt en vastgehouden gedurende twee weken. Hij kwam na het ondertekenen van een samenwerkingsakkoord vrij en hij dook onmiddellijk onder bij zijn vriend R. (...) in Kizilyurt. Hij bleef bij zijn vriend ondergedoken tot juli 2010.

U vernam pas in 2007 van zijn vriend R. (...) dat uw echtgenoot sinds 2006 bij hem verbleef. U ging sinds dat moment maandelijks op bezoek bij uw echtgenoot in Kizilyurt.

In maart 2007 en in december 2007 werd u door de stedelijke politie meegenomen naar het politiekantoor voor een ondervraging. Er werd telkens naar uw echtgenoot gevraagd.

De volgende drie jaren ondervond u geen problemen meer omwille van uw man.

In juli 2010 verliet uw echtgenoot Kizilyurt en reisde hij naar België waar hij op 23 juli 2010 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

U werd sinds februari 2010 opnieuw lastig gevallen door de stedelijke politie die in opdracht van de FSB naar u thuis kwamen en u opnieuw ondervroegen over de verblijfplaats van uw echtgenoot. U werd van februari tot juni 2010 maandelijks thuis ondervraagd. Na juni 2010 stopten ineens de ondervragingen.

U vroeg in juli 2010 een reispaspoort aan en dit reispaspoort werd u uitgereikt in augustus 2010.

U verliet samen met uw kinderen op 15 december 2010 Khasavyurt en u reisde via Polen naar België.

U kwam op 12 januari 2011 in België toe waar u de volgende dag asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, de geboorteaktes van de kinderen en uw Poolse verblijfsvergunning.

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen van uw echtgenoot I.I. (...) met de FSB. U gaf aan dat u ook werd lastig gevallen door de stedelijke politie in opdracht van de FSB die uw echtgenoot nog steeds zochten en dat ook dit een reden was voor uw vlucht uit Dagestan.

Verder vermeldde u dat u naar België was gekomen omdat u met uw kinderen bij uw man wou zijn (CGVS p. 10, 13).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

U verbindt uw vluchtmotieven volledig aan de problemen die uw echtgenoot ondervond in 2006 en waarvoor uw echtgenoot in juli 2010 zijn land van herkomst had verlaten (CGVS p. 13). Vastgesteld moet worden dat de asielprocedure bij het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 17 september 2010.

Deze weigeringsbeslissing werd als volgt gemotiveerd: Uit uw verklaringen blijkt dat u in februari 2006 door Tsjetsjenen en Russen werd opgepakt en gedurende 45 dagen in Gudermes werd vastgehouden, waarop u naar Khasavyurt werd overgebracht. U beweerde dat u nadat u akkoord was gegaan om met de FSB samen te werken werd vrijgelaten (CGVS p. 3, 4). U gaf aan dat u sinds uw vrijlating in 2006 bij uw vriend R. (...) in Kizilyurt verbleef (CGVS p. 8).

Er moet echter worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs voorlegde van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten uit 2006 die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit uw land. Zo verklaarde u in februari 2006 te zijn gearresteerd en maar liefst 45 dagen te hebben vastgezeten, maar bracht u hier geen enkel document van aan. Er moet voorts worden opgemerkt dat u ter staving van uw asielaanvraag evenmin enig origineel identiteitsdocument voorlegde. U legde enkel een (moeilijk leesbare) fax voor van vier pagina's van uw intern Russisch paspoort. U gaf aan dat u gevraagd had u deze kopie door te faxen (CGVS p. 13). Gekopieerde en gefaxte documenten zijn echter gemakkelijk te vervalsen, waardoor ze geen bewijswaarde hebben. Bijkomend moet opgemerkt worden dat u zelf op 25 juli 2010 aan uw familie vroeg om deze kopie door te faxen maar dat u blijkbaar naliet om enig origineel identiteitsdocument te laten opsturen. Nadat u specifiek gevraagd werd om originele identiteitsdocumenten op te vragen en het Commissariaat-generaal te bezorgen, verklaarde u nochtans dat u dit zou doen (CGVS p. 14). Tot op heden hebt u het Commissariaat-generaal echter nog steeds geen enkel origineel identiteitsdocument voorgelegd. U verklaarde voorts dat uw origineel binnenlands paspoort in februari 2006 in beslag werd genomen en dat u het nooit terugkreeg. Uit uw verklaringen blijkt dat u sindsdien niet meer over een binnenlands paspoort zou hebben beschikt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat het voor Russische staatsburgers in de Russische Federatie haast onmogelijk is om zich zonder binnenlands paspoort staande te houden. Het is dan ook niet aannemelijk dat u in uw land, met name in de Noord-Kaukasische republiek Dagestan, van februari 2006 tot aan uw vertrek in juli 2010 oftewel meer dan vier jaar, zou hebben verbleven zonder over een binnenlands paspoort te beschikken. Nu verklaarde u weliswaar dat u altijd binnen bleef zitten en dat er daar waar u zich bevond geen controles waren. Aangezien u hieraan toevoegde dat u in een straat woonde waar de politie op 300 meter van u verwijderd was (CGVS, p. 14) en u bovendien verklaarde vanuit Dagestan met de trein naar Oekraïne te hebben gereisd (zie infra), kan uw uitleg niet overtuigen. Dit doet vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek van de Russische staatsburger,

bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een international paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in het gedrang.

In ditzelfde verband moet worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw reisroute niet aannemelijk zijn. U verklaarde dat u zonder ticket en zonder enig geldig identiteitsdocument met de trein van Kizelyurt in Dagestan naar Kiev in Oekraïne reisde. U gaf uit dat u aan de Russische grens gevraagd werd een uniform van treinbegeleider aan te doen en zonder enig document de Russisch-Oekraïense grens passeerde (CGVS, p. 10 en 11). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt immers dat in Rusland reeds bij de aankoop van een treinticket een paspoort vereist is. Alvorens de trein te mogen instappen dient trouwens een paspoort getoond te worden. Ook tijdens de treinreizen en bij het passeren van de Russisch-Oekraïense grens worden er grondige veiligheids- en identiteitscontroles uitgevoerd. Aangaande uw verdere reisroute gaf u aan met de auto vanuit Kiev naar Polen te zijn gereisd (CGVS, p. 12). U gaf aan dat u niet wist hoe u de grens was gepasseerd. U wist niet of er reisdocumenten voor u aanwezig waren, noch werden er enige afspraken gemaakt met de chauffeur. U gaf aan dat u geen vragen mocht stellen en dat u diende te luisteren naar de chauffeur (CGVS p. 12). Ook op dit vlak zijn uw verklaringen niet geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan ook een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt namelijk dat bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis en reisdocumenten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw vrijlating in april 2006 bij uw vriend R. (...) in Kizelyurt verbleven heeft. U gaf aan dat u altijd in hetzelfde huis verbleef tot aan uw vertrek naar Europa. Uw partner kwam maandelijks of om de twee maanden naar u toe. U gaf aan dat u in deze 4 jaar geen enkel probleem meer had ondervonden en dat u goed leefde in Kizelyurt. U vervolgde dat u vertrok omdat u van oordeel was dat ze u vroeg of laat zouden vinden en dat u uw vrouw en kinderen niet zag (CGVS p. 8). Het is echter opvallend dat u pas in juli 2010, oftewel meer dan 4 jaar na uw arrestatie, het besluit nam om zonder enige concrete aanleiding uw land van herkomst te verlaten. U kan bovendien geen afdoende uitleg verschaffen waarom u niet eerder bent gevlucht. U gaf aan dat I. (...), de neef van uw vriend, op 5 juni 2010 op bezoek kwam en dat hij beloofde u te helpen naar Europa te gaan. U verklaarde voorts dat als I. (...) niet op bezoek was gekomen, u niet zou zijn vertrokken. U voegde hier nog aan toe dat het zeer toevallig was dat u naar Europa bent gevlucht. U was immers niet van plan om naar Europa te komen. U gaf weliswaar aan dat u niet de mogelijkheid had om eerder te vertrekken waarbij u verwees naar het gebrek aan documenten (DVZ vragenlijst vraag 3.5; CGVS p. 8, 9). Aangezien om de hierboven uiteengezette redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw gebrek aan identiteitsdocumenten, kan uw uitleg over de reden van uw laattijdige vertrek uit uw land niet overtuigen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het

aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielsrelaas kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. De fax van een kopie van de eerste twee bladzijden van uw Russisch intern paspoort werd reeds hierboven besproken. De twee Belgische medische attesten geven aan dat er kogelresten werden aangetroffen in uw been, wat in deze beslissing niet wordt betwist. Uit deze attesten kan echter niet worden opgemaakt wanneer, noch onder welke omstandigheden u deze verwondingen aan uw been zou hebben opgelopen.

Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 30 maart 2011. Aangezien u uw vluchtmotieven volledig verbindt aan de problemen van uw echtgenoot en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen, kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan uw asielsmotieven.

Bijkomend moet eveneens opgemerkt worden dat u verklaarde dat u sinds februari 2010 opnieuw werd lastiggevalen door de stedelijke politie. U beweerde expliciet dat de stedelijke politie dit deed in opdracht van de FSB. U gaf aan dat ze u ondervroegen over de verblijfplaats van uw echtgenoot (CGVS p. 13, 14, 15).

Verder verklaarde u dat u op 12 augustus 2010 een internationaal paspoort hebt verkregen, wat ook uit de stempel in uw binnenlands paspoort blijkt (CGVS p. 12). U beweerde dat u het reispaspoort een maand voor uw vertrek had aangevraagd en het zelf was gaan afhalen (CGVS p. 12).

Betreffende een internationaal paspoort dient opgemerkt te worden dat iedere aanvraag voor een reispaspoort wordt onderzocht door de diensten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de FSB (Staatsveiligheid), die nagaan of er geen elementen zijn die de uitreiking van een internationaal paspoort in de weg kunnen staan. Een kopie van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is toegevoegd aan uw dossier.

Bovendien is het zeer opmerkelijk te noemen dat u zich wendt voor het bekomen van een paspoort, nadat u meermaals werd lastig gevallen en ondervraagd, tot die autoriteiten die u vreest.

Deze handeling ondermijnt de ernst van uw beweerde vrees voor vervolging.

Het feit dat u – zonder problemen – een internationaal paspoort kon verkrijgen, is bovendien niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u door uw autoriteiten werd geïsoleerd.

Ook uw reisroute, de wijze waarop u door de Russische Federatie bent gereisd, ondermijnt uw vrees voor de autoriteiten.

U verklaarde dat u samen met de kinderen in Grozny de trein naar Moskou en verder door naar Brest had genomen. U verduidelijkte dat u zelf de treintickets voor de reis had aangekocht en dat u bij de aankoop van de treintickets uw binnenlands paspoort en de geboorteaktes van de kinderen had moeten tonen. U vermeldde dat u tijdens de reis Grozny-Brest werd gecontroleerd (CGVS p. 10). U besliste zelf in het openbaar door heen de Russische Federatie te reizen en uw identiteit werd daarbij zelfs gecontroleerd.

Deze vaststelling ondermijnt verder de door u verklaarde actuele en gegronde vrees voor vervolging.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat

ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteaktes van de kinderen, bevatten persoonsgegevens welke niet betwist worden. Het Poolsverblijfsdocument geeft u de toestemming om tijdens de procedure van uw asielaanvraag in Polen te verblijven."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 juli 2011 een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van de beginselen van goed bestuur, een schending van artikel 6 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van artikel 14 Internationaal verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten ondertekend te New York op 19 december 1966 (hierna: BULO) en een schending van het recht op een eerlijk proces.

Verzoekster stelt dat haar beslissing hoofdzakelijk wordt gemotiveerd aan de hand van de weigeringsbeslissing van 17 december 2010 die werd genomen in hoofde van haar echtgenoot, I.I..

Zij laat gelden dat zij op geen enkel ogenblik betrokken was bij deze procedure en er zich dus een probleem van tegenspraak stelt.

Verzoekster benadrukt dat zij geen toegang heeft tot de stukken die in deze procedure gebruikt werden. Zij stelt dat zij ook niet kan nagaan of de informatie in deze beslissing overeenstemt met wat haar echtgenoot destijds heeft verklaard. Volgens verzoekster zijn de rechten van verdediging geschonden.

Verzoekster voert aan dat uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie in haar land elkeen die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.

Verzoekster werpt op dat uit de bestreden beslissing echter niet kan worden afgeleid of effectief werd nagegaan in welke mate zij aan de rebellenbeweging gelieerd werd.

Volgens haar werd onvoldoende nagegaan in welke mate haar leven bij een eventuele terugkeer naar haar land in gevaar zou zijn.

Verzoekster vraagt dat van haar de status van vluchteling wordt erkend of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in het verzoekschrift beperkt tot het opwerpen van de schending van de beginselen van goed bestuur en een schending van artikel 14 BUPO, zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen en/of rechtsregel schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kunnen voormelde opmerkingen van verzoekster niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

Wat betreft artikel 6 E.V.R.M., werd reeds geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. De aanhef van artikel 6 E.V.R.M. geeft zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke (zie artikel 6 E.V.R.M. "Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...]"). De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (zie AH 18 maart 1997, nr. 14/97 dat stelt "[...] Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is.", zie ook RvV 15 juni 2007, nr. 123). Artikel 6 E.V.R.M. is niet van toepassing op het asielrecht (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoekster laat gelden dat wat de ten aanzien van haar genomen beslissing betreft, de verwijzing naar de beslissing van haar echtgenoot geen afdoende motivering uitmaakt om haar asielaanvraag te weigeren en dat er zich bij een dergelijke motivering een probleem van tegenspraak stelt en een schending uitmaakt van de rechten van verdediging, wordt zij door de Raad niet gevolgd.

De Raad merkt op dat artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de

individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen".

Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt (RvV, nr. 30.244 van 31 juli 2009).

De beslissing genomen ten aanzien van verzoekster stelt vast dat zij haar asielaanvraag steunt op de door haar echtgenoot aangehaalde motieven.

Ten aanzien van verzoeksters echtgenoot bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 30 maart 2011 de weigeringsbeslissing van 17 september 2010 van de commissaris-generaal omwille van het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen.

De commissaris-generaal heeft op goede gronden kunnen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster; Zij riep immers geen andere motieven in dan deze waarop haar echtgenoot zich beriep (zie verhoorverslag van 29 april 2011, p. 13).

Vraag: *"Bent u omwille van de problemen van uw man naar hier gekomen?"*

Antwoord: *"Ja, en ik werd ook lastig gevallen omwille van zijn problemen."*

Vraag: *"Enkel en alleen omwille van zijn problemen?"*

Antwoord: *"Ja"*.

Verzoekster betwist in haar verzoekschrift van 4 juli 2011 evenmin dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als degene die door haar echtgenoot zijn aangehaald.

De beslissing genomen ten aanzien van verzoekster is derhalve afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot.

Het verweer van verzoekster dat zij op geen enkel ogenblik betrokken was bij de procedure van haar echtgenoot, er zich dus een probleem van tegenspraak stelt en dat zij geen toegang heeft tot de stukken die in deze procedure gehanteerd werden, wordt niet aangenomen.

De commissaris-generaal stelt in dit opzicht in zijn nota van 15 juli 2011 terecht vast dat het administratief dossier van verzoekster een kopie bevat van de informatie waarop hij diens beslissing baseerde, met name een antwoorddocument van 10 juni 2010 aangaande de controle bij de aflevering van internationale paspoorten en inzake de algemene veiligheidssituatie in Dagestan januari 2011. Daarnaast bevat haar dossier een kopie van het verhoorverslag van haar echtgenoot op het Commissariaat-generaal en een kopie van het arrest van 30 maart 2011 van de Raad inzake de asielaanvraag van haar echtgenoot. Het inzagerecht laat verzoekster ook toe om haar dossier op het Commissariaat-generaal in te komen kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan.

Ook de opwerping in het verzoekschrift dat de rechten van verdediging geschonden zijn, snijdt geen hout.

Reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten, verwijst de Raad naar wat dienaangaande werd gesteld in de bestreden beslissing:

"Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie."

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

Verzoekster brengt geen stukken of elementen aan waaruit zou blijken dat zij wel degelijk wordt gelieerd met de rebellenbeweging.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet erkend worden, noch kan haar de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet, worden toegekend.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaaft de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal. Verzoekster brengt geen elementen aan die de voormelde informatie ontkrachten.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE